

Kniha proroka Joela a laodicejská Cirkev adventistov siedmeho dňa – číslo štyridsaťjeden

Jeff Pippenger

2026-02-05

Číslo štyridsaťjeden

Levitikus dvadsať tretia kapitola predstavuje jarné i jesenné sviatky a zobrazenie týchto sviatkov je v štruktúre božsky hlboké, ako aj v dokonalej súvzťažnosti počiatkových a záverečných útvarov v rámci celkovej štruktúry. Jarné sviatky a jesenné sviatky si navzájom zodpovedajú. Táto kapitola znova a znova vydáva svedectvo o Palmonim, obdivuhodnom Počtárovi. Táto kapitola pevne a obdivuhodne súvisí s posolstvom posledných dní o sto štyridsiatich štyroch tisícoch.

Číslo „23“ predstavuje zmierenie, ktoré je spojením Božstva a ľudskosti. Názov Levitikus predstavuje kňazstvo stoštyridsaťštyritisíc, lebo všetci proroci hovoria o posledných dňoch a kňazmi posledných dní sú tí, ktorých Peter označuje za sväté kňazstvo. Petrovo sväté kňazstvo sú múdri, ktorí rozumejú vzrastu poznania, z ktorého vychádza posolstvo Polnočného volania. Bláznivi, alebo bezbožní, ako ich označuje Daniel, zavrhnú vzrast poznania a Ozeáš nás informuje, že z tohto dôvodu sú zvrhnutí ako kňazi.

Môj ľud hynie pre nedostatok poznania; pretože si zavrhol poznanie, aj ja zavrhnem teba, aby si mi už nebol kňazom. Keďže si zabudol na zákon svojho Boha, aj ja zabudnem na tvoje deti. Čím viac sa rozmnožovali, tým viac hrešili proti mne; preto zmením ich slávu na hanbu. Ozeáš 4, 6. 7.

Opilci Efraimovi, ktorých Izaiáš tiež nazýva „korunou slávy“, majú svoju slávu obrátenú na „hanbu“. Ozeáš výslovne označuje tých, ktorí odmietajú rozmnoženie poznania posledných dní, za laodicejskú cirkev adventistov siedmeho dňa, lebo zaznamenal: „Môj ľud.“ Jeho ľud bude zvrhnutý ako kňazi, a stane sa to v poslednom a štvrtom pokolení, lebo má zabudnúť na ich deti, a deti predstavujú posledné pokolenie.

Zmie-renie

Názov „Leviticus 23“ znamená „zmierenie kňazstva stoštyridsiatich štyroch tisíc“. Táto pravda sa dá odvodiť už len zo samotného názvu knihy v spojení s číslom kapitoly. Zmierenie, o ktorom pojednáva Leviticus dvadsaťtri, znamená „zjednotenie v jedno“ a označuje spojenie božstva a ľudstva. Toto spojenie je v Božom Slove znázornené množstvom symbolov, z ktorých jedným je, že ľudský chrám má byť spojený s Božským chrámom.

Ľudský chrám má základnú stavbu z „23“ mužských a „23“ ženských chromozómov. Peter uvádza, že kňazstvo sto štyridsaťštyritisíc je „duchovný dom“. Tieto chromozómy sa spájajú tak, ako sa spája muž a žena, a čo Boh spojil, nech človek nerozlučuje. Manželstvo je ďalším symbolom

zmierenia. Levitikus „23“ znamená spojenie chrámu nebeského Veľkňaza s chrámom kňazov, ktorými je sto štyridsaťštyritisíc.

Dvadsaťdva veršov

Jarné sviatky v tretej Mojžišovej knihe, dvadsiatej tretej kapitole, sú predstavené v prvých dvadsiatich dvoch veršoch tejto kapitoly a jesenné sviatky sú predstavené v posledných dvadsiatich dvoch veršoch tejto kapitoly. Posledný verš je štyridsiaty štvrtý verš, symbol roku 1844, keď sa desiatego dňa siedmeho mesiaca začal predobrazný Deň zmierenia, na naplnenie tretej Mojžišovej knihy, dvadsiatej tretej kapitoly. Dvadsať tretia kapitola je rozdelená na dve obdobia po dvadsiatich dvoch veršoch; obe obdobia po dvadsiatich dvoch veršoch sú logicky spojené tým, že ide o sviatky, ale zároveň logicky oddelené Kristovou službou na nádvorí a vo svätyni, znázornenou jarou, a Jeho službou vo Veľsvätyni, znázornenou jeseňou.

22

Jarné aj jesenné sviatky sú zastúpené dvadsiatimi dvoma veršami a tieto verše sa zhodujú so svedectvom hebrejskej abecedy, ktorá pozostáva z „22“ písmen. „22“ je desiatkom z „220“, čo je symbol spojenia Božstva a ľudstva. „220“ predstavuje začiatok jednak 2 520 rokov rozptýlenia Júdu, jednak 2 300 rokov až po Deň zmierenia. Východiskovým bodom 2 520 rokov bol rok 677 pred Kr. a východiskovým bodom 2 300 rokov bol rok 457 pred Kr., čím sa dvestodvadsať rokov identifikuje ako spojenie medzi proroctvom o pošliapaní Božieho zástupu a proroctvom o pošliapaní Božej svätyně. Obe tieto proroctvá sa skončili pri príchode antitypického Dňa zmierenia 22. októbra 1844.

V ten dátum sa začalo dielo Krista pri spájaní ľudského chrámu s Božským chrámom a v tom čase sa naplnili Habakuk 2,20 aj Ján 2,20. Habakuk označil, že Božské sa vtedy nachádzalo vo Svätyni svätých, a Ján zaznamenal, že milleritovský chrám, ktorý mal vierou vstúpiť do tejto Svätyně svätých, dovíril obdobie štyridsiatich šiestich rokov, ktoré označovalo vybudovanie milleritovského ľudského chrámu od roku 1798 až do roku 1844. Dejiny „46“ rokov, pozostávajúce z „23“ a „23“, sú znázornené dielom Williama Millera, ktorý prvýkrát začal predkladať posolstvo týchto dejín v roku 1831, „220“ rokov po vydaní Biblie kráľa Jakuba. Božské Slovo vydané v roku 1611 bolo spojené s ľudským poslom o „220“ rokov neskôr, v roku 1831. Jarné aj jesenné sviatky sú znázornené „22“ veršami.

Dvadsaťdva veršov pozostávajúcich z dvoch riadkov toho istého predmetu si prorocky vyžaduje, aby prvých dvadsaťdva veršov bolo položených ponad nasledujúcich dvadsaťdva veršov. Keď sa tieto dva riadky takto zarovnajú, spája sa dielo nádvorí a svätyně, znázornené v jarných sviatkoch, s dielom Krista vo Svätyni svätých. Na tejto prorockej úrovni to predstavuje spojenie dvoch chrámov, čo znázorňuje Kristovo dielo zmierenia.

Keď sa verše jeden až dvadsaťdva uvedú do súladu s veršami dvadsaťtri až štyridsaťštyri, ustanoví sa prorocká línia, o ktorej svedčí dvadsaťdva písmen hebrejskej abecedy, ako aj symbolika predstavovaná číslom „22“ a tiež symbolika predstavovaná sviatkami spolu s naplnením týchto sviatkov v posvätných dejinách.

Začiatok jarných sviatkov najprv označuje sobotu siedmeho dňa a koniec jesenných sviatkov označuje sobotu siedmeho roku. Kristus ako Alfa a Omega umiestnil sobotu na začiatok i na koniec dvoch svedkov „22“ v línii kňazstva stoštyridsiatich štyroch tisícov.

Siedmy deň soboty bol zvláštnym svetlom na začiatku predobrazného Dňa zmierenia v roku 1844 a svetlo soboty siedmeho roku je svetlom na konci. Sobota siedmeho dňa bola tiež prvým svätým zhromaždením v Levitikovi „23“, tak ako sobota siedmeho roku je posledným svätým zhromaždením v tejto kapitole. Sobota je alfa a omega kňazskej línie v kapitole „23“. Prvá, sobota siedmeho dňa, je alfou kňazstva sto štyridsaťštyri tisíc, a posledná, sobota siedmeho roku, je omegou kňazstva sto štyridsaťštyri tisíc.

„Tí, ktorí žijú v spoločenstve s Bohom, kráčajú vo svetle Slnka spravodlivosti. Nezneuctávajú svojho Vykupiteľa tým, že kazia svoju cestu pred Bohom. Spočívajú na nich nebeské svetlo. Keď sa približujú k záveru dejín tejto zeme, ich poznanie Krista a prorociev, ktoré sa na neho vzťahujú, veľmi vzrastá. V Božích očiach majú nekonečnú cenu, lebo sú v jednote s jeho Synom. Božie slovo je pre nich nesmierne krásne a ľúbezne. Vidia jeho dôležitosť. Pravda sa im odhaľuje. Učenie o vtelení je zahalené jemným jasom. Vidia, že Písmo je kľúčom, ktorý odomyka všetky tajomstvá a rieši všetky ťažkosti. Tí, ktorí neboli ochotní prijať svetlo a chodiť vo svetle, nebudú schopní porozumieť tajomstvu zbožnosti, ale tí, ktorí neváhali vziať na seba kríž a nasledovať Ježiša, uvidia svetlo v Božom svetle.“ The Southern Watchman, 4. apríla 1905.

Tu, „blízko záveru dejín tejto zeme“, na konci antitypického Dňa zmierenia, je „učenie o vtelení“ zahalené „jemným“ jasom, tak ako bolo učenie o sobote siedmeho dňa na počiatku antitypického Dňa zmierenia.

„Ježiš nadvihol vrchnák archy a ja som uzrela kamenné dosky, na ktorých bolo napísaných Desať prikázaní. Bola som ohromená, keď som uprostred týchto desiatich prikázaní uvidela štvrté prikázanie, obklopené jemnou žiarou svetla. Anjel povedal: „Je to jediné z tých desiatich, ktoré označuje živého Boha, ktorý stvoril nebesia i zem a všetko, čo je v nich. Keď boli položené základy zeme, vtedy bol položený aj základ soboty.““ Testimonies, zväzok 1, 75.

Siedmodňový sobotný deň, ktorý je „základom“, stojí na začiatku 3. Mojžišovej „23“ a siedmy rok soboty uzatvára svedectvo kňazov, ako je znázornené jarnými a jesennými sviatkami. Sobota siedmeho roka predstavuje chrám, ktorý je vybudovaný na základe. Sobota siedmeho roka na konci je znázornená číslom 2 520, tak ako je siedmodňový sobotný deň znázornený číslom 2 300. Sobota siedmeho roka predstavuje „učenie o vtelení“. Siedmodňový sobotný deň je znamením Stvoriteľa a sobota siedmeho roka je znamením božstva spojeného s ľudstvom.

Zarovnanie línii

Keď zosúladiť jarné sviatky s jesennými sviatkami v tretej knihe Mojžišovej, dvadsiatej tretej kapitole, po sviatku Paschy nasleduje na druhý deň sedemdnový sviatok nekvasených chlebov a sviatok prvotín nasleduje v deň po tom, čo sa sedemdnový sviatok nekvasených chlebov začne. Tri medzníky v troch dňoch.

Obdobie siedmich dní, ktoré tvorí sviatok nekvasených chlebov, sa začína svätým zhromaždením a tým istým sa aj končí. Deň po začiatku sviatku nekvasených chlebov prichádza sviatok prvotín a zahŕňa obetný dar prvotiny jarnej jačmennej úrody. Letnice, nazývané aj sviatok týždňov, nastávajú päťdesiat dní po sviatku prvotín, ktorý označuje začiatok obdobia siedmich týždňov, končiaceho sa štyridsiatym deviatym dňom, po ktorom nasledujú Letnice, čo znamená päťdesiat.

Pascha sa začína večer štrnásteho. Pascha nie je svätým zhromaždením.

Potom na pätnásty deň prichádza sedemdnňový sviatok nekvasených chlebov. Prvý deň a posledný deň tohto sedemdnňového sviatku sú sväté zhromaždenia.

Na druhý deň, šestnásteho dňa, prichádza deň prvotín. Potom sa začína sedem týždňov, ktoré sú vyznačené sviatkom Turíc, a Turíce sú jedným zo siedmich svätých zhromaždení, znázornených v jarých a jesenných sviatkoch. Prvotiny nie sú svätým zhromaždením.

Potom na prvý deň siedmeho mesiaca je sviatok trúbenia na trúbach svätým zhromaždením.

Deň zmierenia na desiaty deň siedmeho mesiaca je svätým zhromaždením, ale nie sviatkom.

Prvý deň sviatku Stánkov je sväté zhromaždenie. Po sedemdnňovom sviatku nasleduje ôsmy deň stánkov, hoci tento ôsmy deň sa považuje za deň mimo období, ktoré predstavujú sviatky. Tento ôsmy deň je sväté zhromaždenie.

To sa rovná siedmim svätým zhromaždeniam, ak zahrniete aj sobotu siedmeho dňa, ktorá uvádza sviatky. Sedem svätých zhromaždení a sedem sviatkov, hoci sú usporiadané inak než sväté zhromaždenia. Prvé a posledné medzníky sú soboty, najprv pre deň, potom pre rok. V rámci sviatkov, ktoré sú určené medzi alfa a omega sobotami, je sedem sviatkov a päť svätých zhromaždení. Ak zahrniete alfa sobotu siedmeho dňa a omega sobotu siedmeho roku, máte sedem svätých zhromaždení a sedem sviatkov. Rozumie sa, že ôsmy deň Stánkov nie je súčasťou sviatkov a vytvára záhadu ôsmeho, ktorý je zo siedmich. Bod, ktorý tu označujem, je ten, že Ježiš ako Palmoni usporiadal variácie čísel v kapitole „23“ absolútne ohromujúcim spôsobom.

Jar

Jarné sviatky obsahujú sedemdnňové sviatočné obdobie nekvaseného chleba, ktoré zahŕňa alfa sväté zhromaždenie na začiatku a omega sväté zhromaždenie na konci. Letnice sú tretím svätým zhromaždením v jarých sviatkoch. Letnice prichádzajú po období siedmich týždňov, ktoré sa končí sviatkom na päťdesiaty deň. Jarné sviatky sú vyznačené štyrmi sviatočnými dňami a tromi obdobiami. Pascha, nekvasený chlieb, prvotiny a Letnice sú štyrmi sviatočnými dňami a tromi obdobiami sú sedem dní nekvaseného chleba, štyridsaťdeväť dní, ktoré predchádzajú päťdesiatemu dňu Letníc a zahŕňajú ho, a prvé tri dni, ktoré sú obdobím pozostávajúcim z troch krokov.

Obeta prvotín paschálneho obdobia zodpovedá obeti prvotín v deň Letníc; obeť prvotín z jačmeňa v trojdňovom období Paschy a obeta prvotín z pšenice na Letnice pri završení letničného obdobia štyridsiatich deviatich, lomka — päťdesiatich dní.

Pád

Jesenné sviatky sa začínajú osobitným sviatočným dňom, ktorý uvádza desaťdňové obdobie vedúce k súdu. Päť dní po súde nasleduje sedemdňový sviatok, z ktorého prvý i posledný deň sú označené ako sväté zhromaždenia. Od pätnásteho až do dvadsiateho druhého dňa sa slávi sviatok Stánkov a potom na dvadsiaty tretí deň sa pripomína sobota krajiny.

Keď jesenné sviatky položíme na jarné sviatky, vzniknú nám dve línie, z ktorých obe sú znázornené dvadsiatimi dvoma veršami; tým sú teda reprezentované dvadsiatimi dvoma písmenami hebrejskej abecedy. Keď sa takto postupuje, prvým orientačným bodom je sväté zhromaždenie soboty siedmeho dňa a posledným orientačným bodom je sväté zhromaždenie soboty siedmeho roka.

A aj pätnásteho dňa siedmeho mesiaca, keď pozbierate úrodu zeme, budete sláviť sviatok Hospodinovi sedem dní; prvý deň bude sabat a ôsmy deň bude sabat. Levitikus 23:39.

Letnice boli ranným dažďom a Stánky sú neskorým dažďom. Vyliatie Ducha Svätého pri Letniciach bolo znázornené jedným dňom a vyliatie znázornené Stánkami je obdobím, ktoré sa uzatvára a po ktorom potom nasleduje sobota, to jest ôsmy deň zo siedmich dní. Sobota, ktorá nasleduje po konečnom prejave vyliatia Ducha Svätého, predstavuje sobotu zeme odpočívajúcej tisíc rokov.

„V čase súženia sme všetci utiekli z miest a dedín, ale bezbožní nás prenasledovali a vošli do domov svätých s mečom. Pozdvihli meč, aby nás zabili, ale zlomil sa a padol bezmocný ako slama. Potom sme všetci dňom i nocou volali o vyslobodenie a náš krik vystúpil pred Boha. Vyšlo slnko a mesiac sa zastavil. Potoky prestali tiecť. Vystúpili tmavé, ťažké oblaky a narážali do seba. Ale bolo tam jedno jasné miesto ustálenej slávy, odkiaľ zaznel Boží hlas ako hlas mnohých vôd, ktorý otriasol nebom i zemou. Obloha sa otvárala a zatvárala a bola v nepokoji. Vrchy sa triasli ako trstina vo vetre a vyhadzovali na všetky strany rozoklané skaly. More vrelo ako kotol a vyvrhovalo kamene na zem. A keď Boh oznámil deň i hodinu Ježišovho príchodu a odovzdal svojmu ľudu večnú zmluvu, vyslovil jednu vetu a potom sa odmlčal, zatiaľ čo slová sa niesli zemou. Izrael Boží stál s očami upretými nahor a počúval slová, ako vychádzali z úst Jehovu a niesli sa zemou ako údery najsilnejšieho hromu. Bolo to strašne slávnostné. A na konci každej vety svätí zvolali: ‚Sláva! Aleluja!‘ Ich tváre žiarili Božou slávou a oni žiarili slávou tak, ako žiarila Mojžišova tvár, keď zostupoval zo Sinaja. Bezbožní sa pre tú slávu na nich nemohli dívať. A keď bolo vyslovené nikdy nekončiace požehnanie nad tými, ktorí ctili Boha tým, že zachovávali jeho sobotu svätú, zaznel mocný víťazný pokrik nad šelmou a nad jej obrazom.“

„Vtedy sa začalo jubileum, keď mala zem odpočívať.“ Early Writings, 34.

Jubileum je päťdesiaty rok, po siedmich cykloch po siedmich rokoch, čo zodpovedá 49 dňom, ktoré vedú k päťdesiatemu dňu Letníc. Keď sa línia jesenných sviatkov spojí s jarnými sviatkami, vznikne 49 dní, ktoré vedú k Letniciam, ktoré označujú začiatok sedemdňového obdobia Stánkov. Letnice a Sviatok stánkov sa navzájom zhodujú a spolu označujú obdobie neskorého dažďa, ktoré sa začína čoskoro prichádzajúcim nedelňým zákonom a pokračuje až do uzavretia doby milosti, návratu Pána, a potom zem odpočíva, ako to znázorňuje sobota siedmeho roku, teda ôsma zo

siedmich v sviatku Stánkov.

Keď spojíme oba rady dvadsiatich dvoch veršov, robíme tak z viacerých dôvodov. Oba rady majú dvadsaťdva veršov, pričom dvadsaťdva je desiatkom z 220, symbolu spojenia Božstva a ľudstva.

Obe línie predstavujú hebrejskú abecedu s dvadsiatimi dvoma písmenami.

Obe línie predstavujú sviatky.

Obe čiary predstavujú dve obdobia žatvy v roku.

Obe línie predstavujú Kristovo dielo na nádvorí, vo svätyni a vo veľsvätyni. Levitikus sa týka kňazov a Ježiš je nebeský Veľkňaz. Z týchto dôvodov sme oprávnení uplatniť metodológiu „riadok na riadok“ na štyridsaťštyri veršov dvadsiatej tretej kapitoly Levitika.

Letnice boli pre kresťanstvo ranným dažďom a Stánky sú pre kresťanstvo neskorým dažďom. Preto jarný „deň Letníc“ uvádzame do súladu s jesennými siedmimi dňami sviatku Stánkov. Keď sestra Whiteová vyhlásila: „V čase súženia sme všetci utekali z miest a dedín,“ označuje tým čas, keď Boží ľud žije na pustatine pre prenasledovanie. Bývanie v stánkoch počas obdobia sviatku Stánkov je predobrazom dejín, ktoré vedú priamo k sobotnému jubilejnému odpočinku pre zem.

Deň Letníc označuje začiatok siedmich dní stánkov. Potom je jubileum znázornené ôsmym dňom, teda po siedmich dňoch stánkov. Päť dní pred sviatkom stánkov bol Deň zmierenia. Teda päť dní pred Letnicami, ktoré označujú začiatok stánkov, je označený súd. Desať dní pred súdom Dňa zmierenia je sviatok trúb. Keď sa tieto línie spoja, päť dní pred nedeľným zákonom, znázorneným Letnicami, je označený súd. Desať dní predtým je označený sviatok trúb.

Krst Krista predstavoval Jeho smrť, pochovanie a vzkriesenie. Tieto tri kroky sú znázornené Jeho smrťou na Paschu, Jeho pochovaním a odpočínutím v sobotu a Jeho vzkriesením v nedeľu. Tri dni Jeho smrti, pochovania a vzkriesenia sú jedným medzníkom, ktorý pozostáva z troch krokov. Preto začíname spojenie dvoch línií jarných a jesenných sviatkov pri vzkriesení. Vzkriesenie tretieho dňa začína obdobie štyridsiatich deviatich dní, ktoré vedie k Letniciam, čo je nedeľný zákon. Tomuto obdobiu štyridsiatich deviatich dní predchádza sviatok nekvasených chlebov, ktorý sa začína jeden deň predtým a siaha päť dní za deň prvotín.

Od vzkriesenia prvotín po nedeľný zákon je štyridsaťdeväť dní, pričom nedeľný zákon je päťdesiatym dňom. Päť dní pred nedeľným zákonom je znázornený súd a desať dní pred týmto súdom je vyznačené varovanie trúb. Vzkriesenie je prvým medzníkom, potom sa o päť dní neskôr končí obdobie nekvasených chlebov. Tridsať dní po skončení nekvasených chlebov prichádza varovanie trúb. O desať dní neskôr je vyznačený súd Dňa zmierenia a o päť dní neskôr prichádza nedeľný zákon Letníc.

Toto určuje sedem medzníkov v aplikácii princípu „riadok na riadok“ na jarné a jesenné sviatky: začiatok sviatku nekvasených chlebov, vzkriesenie, koniec sviatku nekvasených chlebov, varovanie trúb, súd, Päťdesiatnicu a neskorý dažď. Týchto sedem medzníkov je zasadených medzi alfou siedmeho dňa soboty a omegou siedmeho roku soboty. Sedem medzníkov, obsiahnutých medzi týmito dvoma sobotami, oddeľuje a určuje päťdňové obdobie, po ktorom nasleduje

tridsaťdňové obdobie, desaťdňové obdobie, päťdňové obdobie a sedemdňové obdobie.

Keď teda zosúladiť Kristovo vzkriesenie, nachádzame štyridsaťdňové obdobie, počas ktorého poučoval učeníkov „tvárou v tvár“, a potom vystúpil na nebesia. Potom boli učeníci desať dní vo vrchnej sieni. Týchto desať dní sa uzavrelo na Deň Letníc, čo je nedeľný zákon. Tým sa k línii kňazov, reprezentovanej 3. knihou Mojžišovou „23“, pridáva štyridsaťdňové obdobie a desaťdňové obdobie.

Od vzkriesenia je päť dní do konca sviatku nekvasených chlebov, potom tridsať dní k trúbnemu varovaniu, potom päť dní ku Kristovmu nanebovstúpeniu, potom päť dní k súdu, potom päť dní k siedmim dňom Letníc pozdňého dažďa.

Po začiatku siedmich dní nekvasených chlebov nasleduje nasledujúci deň vzkriesenia prvotín. Vzkriesenie nastáva v rámci siedmich dní nekvasených chlebov a päť dní po vzkriesení sa obdobie nekvasených chlebov končí.

Tridsať dní po skončení sviatku nekvasených chlebov trúby označujú varovanie.

Päť dní po varovaní trúb Kristus vystúpil na nebesia po tom, čo štyridsať dní vyučoval. Jeho nanebovstúpenie označilo začiatok desiatich dní vo vrchnej sieni.

Potom, päť dní po Jeho nanebovstúpení, je súd vyznačený.

O päť dní neskôr nedeľný zákon Turíc otvára sedemdňové obdobie neskorého dažďa.

Sto štyridsaťštyri tisíc sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Eliáš a Mojžiš boli zabití 18. júla 2020. Boli zabití tam, kde bol ukrižovaný aj náš Pán. Kristovo vzkriesenie predobrazovalo vzkriesenie z 31. decembra 2023. Pred týmto dátumom, v júli 2023, začal v púšti zaznievať hlas s posolstvom predstaveným ako nekvasený chlieb. Kvas predstavuje blud, pokrytectvo a hriech a posolstvo z púšte bolo nekvasené. Od 31. decembra 2023 až po nedeľný zákon navrhol Levitikus „23“ rámec zmierenia sto štyridsaťštyri tisíc. Tento rámec je v súlade s Millerovým snom, s nebeskými prieduchmi v Malachiášovi tri a v Zjaveniach devätnásť. Je v súlade s tretou a deviatou hodinou v posvätnom týždni rokov 27 až 34 po Kr.

V ďalšom článku budeme pokračovať v týchto témach.

„Poznaním sa komnaty naplnia všetkým vzácnym a príjemným bohatstvom.“

„Pre myseľ a dušu, rovnako ako pre telo, platí Boží zákon, že sila sa nadobúda úsilím. Rozvoj prináša cvičenie. V súlade s týmto zákonom Boh vo svojom slove poskytol prostriedky na duševný a duchovný rozvoj.“

„Biblia obsahuje všetky zásady, ktoré ľudia potrebujú pochopiť, aby boli pripravení buď pre tento život, alebo pre život budúci. A tieto zásady môžu pochopiť všetci. Nikto, kto má ducha vnímavého pre jej učenie, nemôže prečítať jediný úryvok z Biblie bez toho, aby z neho ne získal nejakú užitočnú myšlienku. Ale najcennejšie učenie Biblie nemožno získať príležitostným alebo nesúvislým štúdiom. Jej veľký systém pravdy nie je podaný tak, aby ho mohol rozpoznať unáhlený alebo nedbalý čitateľ. Mnohé z jej pokladov ležia hlboko pod

povrchom a možno ich získať iba usilovným skúmaním a neprestajným úsilím. Pravdy, ktoré tvoria tento veľký celok, treba hľadať a zhromažďovať, „tu trochu a tam trochu“. Izaiáš 28:10.“

„Keď budú takto preskúmané a zhromaždené, ukáže sa, že do seba dokonale zapadajú. Každé evanjelium je doplnkom k ostatným, každé proroctvo vysvetlením iného, každá pravda rozvinutím nejakej inej pravdy. Predobrazy židovského poriadku sú objasnené evanjeliom. Každá zásada v Božom slove má svoje miesto, každá skutočnosť svoj význam. A celá táto stavba, vo svojom zámere i uskutočnení, vydáva svedectvo o svojom Autorovi. Takúto stavbu by nemohla poňať ani utvoriť nijaká myseľ okrem mysle Nekonečného.

Pri skúmaní jednotlivých častí a štúdiu ich vzájomného vzťahu sú najvyššie schopnosti ľudskej mysle povolané k intenzívnej činnosti. Nikto sa nemôže venovať takémuto štúdiu bez toho, aby nerozvíjal silu svojej mysle.

„Duševná hodnota štúdia Biblie nespočíva iba v hľadaní pravdy a jej zhromažďovaní. Spočíva aj v úsilí, ktoré sa vyžaduje na pochopenie predložených tém. Myseľ, ktorá sa zaoberá iba všednými záležitosťami, zakrpatie a zoslabne. Ak nikdy nie je vedená k tomu, aby chápala vznešené a ďalekosiahle pravdy, časom stráca schopnosť rastu. Ako ochrana pred touto degeneráciou a podnet k rozvoju sa nič iné nemôže vyrovnáť štúdiu Božieho slova. Ako prostriedok intelektuálneho vzdelávania je Biblia účinnejšia než ktorákoľvek iná kniha, ba než všetky ostatné knihy spolu. Veľkosť jej tém, dôstojná jednoduchosť jej výrokov, krása jej obraznosti oživujú a povznášajú myšlienky tak, ako to nedokáže nič iné. Nijaké iné štúdium nemôže udeliť takú duševnú silu ako úsilie pochopiť ohromujúce pravdy zjavenia. Myseľ takto uvedená do kontaktu s myšlienkami Nekonečného sa nevyhnutne rozšíri a upevní.“

„A ešte väčšia je moc Biblie pri rozvíjaní duchovnej prirodzenosti. Človek, stvorený pre spoločenstvo s Bohom, môže len v takomto spoločenstve nájsť svoj skutočný život a rozvoj. Stvorený tak, aby v Bohu nachádzal svoju najvyššiu radosť, nemôže v ničom inom nájsť to, čo by utišilo túžby srdca a nasýtilo hlad i smäd duše. Kto s úprimným a učenívým duchom skúma Božie slovo a usiluje sa pochopiť jeho pravdy, bude uvedený do spojenia s jeho Autorom; a ak sa tak nerozhodne sám, možnostiam jeho rozvoja niet hraníc.

„Vo svojom širokom rozpätí štýlu a námetov má Biblia niečo, čo zaujme každú myseľ a osloví každé srdce. Na jej stránkach sa nachádzajú najstaršie dejiny; životopisy najvernejšie skutočnému životu; zásady vlády na riadenie štátu a na usporiadanie domácnosti — zásady, ktorým sa ľudská múdrosť nikdy nevyrovnala. Obsahuje najhlbšiu filozofiu, najľúbenejšiu a najvznešenejšiu poéziu, najvrúcnejšiu i najdojemnejšiu. Spisy Biblie sú nesmierne nadradené hodnotou dielam ktoréhokoľvek ľudského autora, aj keď ich takto posudzujeme; no nekonečne širší dosah a nekonečne väčšiu hodnotu majú vtedy, keď sa na ne hľadá v ich vzťahu k veľkolepej ústrednej myšlienke. Vo svetle tejto myšlienky nadobúda každá téma nový význam. V najjednoduchších vyjadrených pravdách sú obsiahnuté zásady, ktoré sú vysoké ako nebo a zahŕňajú večnosť.“

„Ústrednou témou Biblie, témou, okolo ktorej sa zoskupuje každá iná v celej tejto knihe, je plán vykúpenia, obnova Božieho obrazu v ľudskej duši. Od prvého náznaku nádeje vo výroku vynesenom v Edene až po posledné slávne zaslúbenie zo Zjavenia: „Budú vidieť Jeho tvár, a

Jeho meno bude na ich čelách' (Zjavenie 22:4), obsahom každej knihy a každého oddielu Biblie je rozvíjanie tejto obdivuhodnej témy — pozdvihnutie človeka — moci Božej, ktorá nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista.' 1 Korint'anom 15:57."

„Ten, kto uchopí túto myšlienku, má pred sebou nekonečné pole na skúmanie. Má kľúč, ktorý mu odomkne celú pokladnicu Božieho slova."

„Veda o vykúpení je vedou všetkých vied; vedou, ktorá je predmetom skúmania anjelov i všetkých bytostí nepadlých svetov; vedou, ktorá púta pozornosť nášho Pána a Spasiteľa; vedou, ktorá vstupuje do zámeru, noseného v mysli Nekonečného — zachovávaného v mlčaní od večných čias' (Rimanom 16:25, R.V.); vedou, ktorá bude predmetom štúdia Božích vykúpených počas nekonečných vekov. Toto je najvyššie štúdium, ktorému sa človek môže venovať. Ako nijaké iné štúdium, oživí myseľ a povznesie dušu.

„Prednosť poznania je v tom, že múdrosť dáva život tým, ktorí ju majú.“ „Slová, ktoré vám hovorím,“ povedal Ježiš, „sú duch a sú život.“ „A to je večný život, aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal.“ Kazateľ 7,12; Ján 6,63; 17,3, R.V.

Tvorivá energia, ktorá povolala svety k existencii, je v Božom slove. Toto slovo udeľuje moc; plodí život. Každý príkaz je zaslúbením; prijatý vôľou, prijatý do duše, prináša so sebou život Nekonečného. Premieňa prirodzenosť a znovu utvára dušu na Boží obraz.

Takto sprostredkovaný život je podobným spôsobom aj udržiavaný. „Človek bude žiť z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Matúš 4,4).

„Myseľ, duša, sa buduje tým, čím sa živí; a je na nás, aby sme určili, čím bude živená. Je v moci každého zvoliť si námety, ktoré budú zamestnávať myšlienky a utvárať charakter. O každej ľudskej bytosti, ktorá má výsadu prístupu k Písmu, Boh hovorí: ‚Napísal som mu veľké veci svojho zákona.‘, Volaj ku mne a odpoviem ti a oznámim ti veľké a mocné veci, ktoré nepoznáš.‘ Ozeáš 8:12; Jeremiáš 33:3."

„S Božím slovom v rukách môže mať každý človek, nech je jeho údel v živote akýkoľvek, také spoločenstvo, aké si zvolí. Na jeho stránkach môže viesť rozhovor s najušľachtilejšími a najlepšimi z ľudského rodu a môže načúvať hlasu Večného, keď hovorí s ľuďmi. Keď skúma a rozjíma o témach, do ktorých „anjeli túžia nazrieť“ (1 Peter 1:12), môže mať ich spoločenstvo. Môže nasledovať kroky nebeského Učiteľa a počúvať Jeho slová tak, ako keď učil na vrchu, na rovine i pri mori. Môže prebývať v tomto svete v ovzduší neba a odovzdávať zarmúteným a pokúšaným obyvateľom zeme myšlienky nádeje a túžby po svätosti; sám pritom vstupovať čoraz bližšie a ešte bližšie do spoločenstva s Neviditeľným; podobne ako ten z dávnych čias, ktorý chodil s Bohom, približovať sa stále viac a viac k prahu večného sveta, až kým sa brány neotvorí a on tam nevstúpi. Neocitne sa tam ako cudzinec. Hlasy, ktoré ho privítajú, budú hlasy svätých bytostí, ktoré boli na zemi, hoci neviditeľne, jeho spoločníkmi — hlasy, ktoré sa tu naučil rozlišovať a milovať. Ten, kto prostredníctvom Božieho slova žil v spoločenstve s nehom, sa bude cítiť ako doma v spoločenstve neba.“ Education, 123–127.